

«Бувають хвили – серце мліє...»

Іван Франко

Бувають хвили – серце мліє
І скорбних мислей рій летить,
Мов чорна хмара небо криє
І грім у хмарі гуркотить.
І поглядом німої злости
Гляджу на небо й світ живий
І жду, що з земної утроби
Ось-ось прорвесь огонь страшний
І вмить спалить всю землю тую
З всіма неправдами її,
Перелама хаос твердую
Шкарлуцу скріпкої землі...
І, наче золото в горнилі,
Сей світ очиститься зовсім,
І чиста, в невичерній силі,
Засяє правда й воля в нім.

2 апр[еля] 1880